

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobců: a) **BRagro s.r.o.**, IČO: 27216993
sídlem Pražská 161, Nehvizdy
b) **Ing. Jiří Brodský**, IČO: 16554680
sídlem Pražská 161, Nehvizdy
c) **Přemysl Brodský**, IČO: 16555805
sídlem Pražská 161, Nehvizdy

všichni zastoupení daňovým poradcem Janem Krečmarem
sídlem Růžová 292, Liberec

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2024, č. j. 2576-5/2024-900000-317,
č. j. 2575-5/2024-900000-316, a č. j. 2574-7/2024-900000-316,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**Vymezení věci**

1. Dodatečnými platebními výměry ze dne 9. 1. 2023, č. j. 12952/2023-610000-32.5, č. j. 13305/2023-610000-32.5, č. j. 13394/2023-610000-32.5 a č. j. 13491/2023-610000-32.5, a ze dne 10. 1. 2023, č. j. 15850/2023-610000-32.5, a č. j. 16105/2023-610000-32.5, Celní úřad pro Středočeský kraj doměřil žalobkyni a) snížený nárok na vrácení spotřební daně podle § 57 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve výši 12 238 Kč (1. čtvrtletí roku 2020), 12 212 Kč (2. čtvrtletí roku 2020) 23 398 Kč (3. čtvrtletí roku 2020), 22 720 Kč (4. čtvrtletí roku 2020), 10 391 Kč (1. čtvrtletí roku 2021) a 7 700 Kč (2. čtvrtletí roku 2021).
2. Odvolání žalobkyně a) proti dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl a potvrdil je v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2024, č. j. 2576-5/2024-900000-317.
3. Dodatečnými platebními výměry ze dne 10. 1. 2023, č. j. 16898/2023-610000-32.5, č. j. 15391/2023-610000-32.5, č. j. 15465/2023-610000-32.5, č. j. 15825/2023-610000-32.5, č. j. 16767/2023-610000-32.5, a č. j. 16806/2023-610000-32.5, celní úřad doměřil žalobci b) snížený nárok na vrácení spotřební daně podle § 57 zákona o spotřebních daních ve výši 385 700 Kč (1. čtvrtletí roku 2020), 474 493 Kč (2. čtvrtletí roku 2020) 783 541 Kč (3. čtvrtletí roku 2020), 652 755 Kč (4. čtvrtletí roku 2020), 344 380 Kč (1. čtvrtletí roku 2021) a 517 497 Kč (2. čtvrtletí roku 2021).
4. Odvolání žalobce b) proti dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl a potvrdil je v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2024, č. j. 2575-5/2024-900000-316.
5. Dodatečnými platebními výměry ze dne 10. 1. 2023, č. j. 16513/2023-610000-32.5, č. j. 16882/2023-610000-32.5, a č. j. 16906/2023-610000-32.5, a ze dne 11. 1. 2023, č. j. 18458/2023-610000-32.5, č. j. 18518/2023-610000-32.5, a č. j. 18603/2023-610000-32.5, celní úřad doměřil žalobci c) snížený nárok na vrácení spotřební daně podle § 57 zákona o spotřebních daních ve výši 14 203 Kč (1. čtvrtletí roku 2020), 19 950 Kč (2. čtvrtletí roku 2020) 32 775 Kč (3. čtvrtletí roku 2020), 18 668 Kč (4. čtvrtletí roku 2020), 15 200 Kč (1. čtvrtletí roku 2021) a 20 473 Kč (2. čtvrtletí roku 2021).
6. Odvolání žalobce c) proti dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl a potvrdil je v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2024, č. j. 2574-7/2024-900000-316.
7. Napadená rozhodnutí žalovaný shodně odůvodnil zejména tím, že žalobci sice předložili evidence o spotřebě minerálních olejů, které ale nezobrazovaly jejich skutečnou spotřebu při zemědělských činnostech. Neunesli tak důkazní břemeno k nároku na vrácení spotřební daně, neboť zejména neprokázali, jaké konkrétní množství minerálních olejů skutečně spotřebovali. Žalobci jsou osoby propojené rodinnými vazbami a skladovali minerální oleje ve střediscích v Nehvizdech a Václavicích. Žalovaný především shledal, že v jednotlivých nádržích v těchto střediscích byly překračovány kapacity, anebo naopak existovaly mínusové stavy, a zjistil i další nesrovnalosti v evidencích vedených žalobci, které se jim nepodařilo vyvrátit.
8. K odvolacím námitkám žalobců žalovaný mj. konstatoval, že nárok na vrácení daně byl původně vyměřen tzv. konkludentně dle § 139 a § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Správce daně tedy nezkoumal zákonnost výše základu daně ani skutkový a právní základ věci. K vyměření došlo jen na základě tvrzení žalobců, o němž v té době neměl správce daně pochybnosti. Správci daně nejsou schopni prověřit všechna podaná daňová tvrzení. Proto zákonodárce zvolil takový možný postup, při němž se výše daně vyměří shodně s tvrzením

daňového subjekt, a posléze se v případě pochybností zákonným postupem zjistí a změni správná výše daně. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 5. 2016, č. j. 3 Afs 190/2015 – 73, a ze dne 12. 1. 2024, č. j. 3 Afs 295/2021 – 68, a usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. I. ÚS 3101/21.

9. Žalovaný dále uvedl, že v případě nároku na vrácení spotřební daně nelze využít stanovení daně podle pomůcek nebo sjednání daně. Jedná se o daňový benefit, který musí být prokázán, k čemuž odkázal na rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 5 Afs 182/2021 – 25. Nelze ani využít normativy, které byly zavedeny zákonem č. 4/2019 Sb., neboť žalobci si tento způsob prokazování pro rozhodné období nezvolili. Sami si vybrali prokazování evidencemi skutečné spotřeby, neboť podávali daňová přiznání za kalendářní čtvrtletí. Provedenou volbu nelze zpětně změnit. Bylo na žalobcích, aby tímto způsobem prokázali nárok na vrácení spotřební daně. Nemohou nyní požadovat změnu způsobu prokazování z důvodu neunesení důkazního břemene.

Žaloby

10. Samostatnými žalobami podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobci domáhali zrušení napadených rozhodnutí (každý z žalobců toho rozhodnutí, které bylo vydáno v jeho věci). Usnesením ze dne 29. 7. 2024, č. j. 39 Af 5/2024 – 41, soud řízení vedená původně pod sp. zn. 39 Af 5/2024, 37 Af 5/2024 a 51 Af 5/2024 spojil ke společnému projednání.
11. Uplatněné žalobní body jsou ve všech žalobách obsahově shodné.
12. Žalobci odkazují na § 57 odst. 21 zákona o spotřebních daních (ve znění účinných od 1. 1. 2020 do 30. 6. 2020 a od 1. 7. 2020). Zdůrazňují, že správce daně uznal nárok na vrácení spotřební daně uplatněný v daňových přiznáních. Vrátil žalobcům přeplatky na dani dle tohoto ustanovení, čímž potvrdil oprávněnost jejich nároku. Následně ovšem po daňové kontrole „retroaktivně“ popřel vznik nároku tím, že jej snížil na 0 Kč, tedy zrušil jej. Správce daně měl při daňové kontrole postupovat podle daňového řádu. Ustanovení § 57 zákona o spotřebních daních neupravuje snížení nároku, který již vznikl. Správce daně v případě pochybností o vzniku nároku na vrácení spotřební daně běžně postupuje tak, že nárok nejprve prověří, a teprve poté ho případně uzná (jak to u žalobců učinil ve 4. čtvrtletí roku 2022).
13. Pokud měl správce daně za to, že žalobci neunesli důkazní břemeno, měl použít sjednání daně nebo pomůcky, např. částky tzv. normativu. V takovém případě se zemědělcům vrací daň normativně podle počtu hospodářských zvířat a ploch pozemků (množství minerálních olejů je stanoveno podílem z ročního normativu minimální spotřeby). Tato metoda je v současnosti používaná pro všechny zemědělce jako jediná možná.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob a odkazuje na obsah napadených rozhodnutí, v nichž vypořádal shodné námítky žalobců obsažené ve vyjádření k výzvě žalovaného dle § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalobci je jen opakuji, aniž by polemizovali se závěry žalovaného.

Posouzení věci

15. Soud ověřil, že žaloby byly podány osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků, jsou včasné a splňují všechny formální požadavky na ně kladené.

Poté přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Srozumitelnost dodatečných platebních výměrů

16. Před vlastním posouzením žalobních bodů se soud zabýval srozumitelností dodatečných platebních výměrů. Byť žalobci takovou námitku nevznegli, případná nesrozumitelnost by bránila jejich přezkumu, resp. přezkumu napadených rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Ve výrocích všech dodatečných platebních výměrů se doslova uvádí, že „*správce daně* [...] *podle § 143* [daňového řádu] *doměřuje* [tomu kterému žalobci] *po daňové kontrole snížený nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů dle § 57* [zákona o spotřebních daních], *za zdaňovací období* [příslušného čtvrtletí] *ve výši* [konkrétní částka vyjádřená číslem a slovy, např. „12 238 Kč, slovy dvanáct tisíc dvě stě třicet osm“]. Následuje vždy poučení o platebních údajích a o tom, že daň z minerálních olejů dle § 57 zákona o spotřebních daních doměřená z moci úřední po daňové kontrole je splatná v náhradní lhůtě do 15 dnů od právní moci platebního výměru. Odůvodnění pak odkazuje na obsah zprávy o daňové kontrole.
18. Samotný výrok tak na první pohled zavdává dojem, že správce daně toliko upravil částku nároku na vrácení daně tak, že ji snížil na částku uvedenou dále ve výroku – jednoduše řečeno že žalobcům vrací méně, než vrátil. To ale nekoresponduje se zbývající částí dodatečných platebních výměrů, v nichž se uvádí jen lhůta splatnosti a platební údaje – bez uvedení konkrétní částky, kterou by žalobci byli povinni zaplatit (tj. rozdíl mezi původně přiznaným nárokem na vrácení a nyní přiznaným nižším nárokem). Neodpovídá ani obsahu daňového spisu. Z něj totiž plyne, že původními platební výměry, vydanými na základě daňových přiznání žalobců, správce daně žalobcům „*vyměřil*“ nárok na vrácení daně v úplně stejné výši, na kterou jej „*doměřil*“ v dodatečných platebních výměrech.
19. Jediným logickým výkladem výroku dodatečných platebních výměrů tak je, že jím celní úřad mínil doměřit *samotnou spotřební daň* (a nikoliv nárok na vrácení) v dále uvedené výši, která odpovídá celé výši původně přiznaného nároku na vrácení. To plyne i ze zpráv o daňové kontrole jednotlivých žalobců, které tvoří odůvodnění dodatečných platebních výměrů (§ 147 odst. 3 daňového řádu). Celní úřad vždy v závěru uvedl, že daňový subjekt uplatnil nárok na vrácení daně neoprávněně, resp. že nárok na vrácení uplatněný ve výši dle daňových přiznání vyhodnotil jako neoprávněný; což doplnil tabulkou, z níž plyne, že nově přiznaný nárok na vrácení daně činí 0 Kč a neoprávněně uplatněný nárok tvoří celou částku dle daňových přiznání. Shodně chápou výrok napadeného rozhodnutí rovněž účastníci řízení. Žalovaný (viz str. 2 a 4 napadeného rozhodnutí ve věci žalobkyně a) a str. 5 napadených rozhodnutí ve věcech žalobců b) a c)] uvádí, že celní úřad žalobcům *doměřil spotřební daň z minerálních olejů ve výši částek uplatněných žalobci v daňovém přiznání*. Stejně tak žalobci např. v odvoláních (jsou obsahově shodná) proti dodatečným platebním výměrům výslovně brojí proti závěru celního úřadu, že „*je třeba doměřit 100 % vrácené částky daně*“ (viz str. 9 nahoře) či namítají, že celní úřad nevysvětlil, proč se domnívá, že nárok žalobců na vrácení daně je 0 Kč (viz str. 33 dole). Konečně i ze všech žalob (viz str. 2 a 4) je zřejmé, že žalobci pochopili dodatečné platební výměry tak, že jimi celní úřad snížil nárok na vrácení daně na 0 Kč („*zrušil*“ jej), resp. je přiznal ve výši 0 Kč. Jinými slovy, že po nich

žádá zaplacení celého původně přiznaného nároku na vrácení, tj. doměřuje jim spotřební daň.

20. Lze tedy shrnout, že byt' nejsou výroky dodatečných platebních výměrů formulovány zcela přesným způsobem, lze je (ve světle obsahu daňového spisu i úkonů účastníků, viz rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 – 72) pokládat za srozumitelné, a to i pro účastníky řízení.

Vyměřený nárok na vrácení daně lze dodatečně snížit a doměřit daň

21. Žalobci namítají, že správce daně nejprve uznal celý nárok na vrácení spotřební daně, který posléze „retroaktivně“ snížil na 0 Kč. Podle žalobců není takový postup možný.
22. Soud konstatuje, že tuto námitku již přesvědčivě vyvrátil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobci s jeho úvahami nepolemizují; a soud je plně sdílí.
23. Z obsahu daňového spisu plyne, že správce daně původně žalobcům na základě daňových přiznání vyměřil nárok na vrácení spotřební daně. V platebních výměrech (kromě odkazu na § 140 daňového řádu) výslovně uvedl, že základ daně a výpočet vyměřeného nároku na vrácení daně se neodchyluje od základu daně a výpočtu nároku na vrácení daně, které jsou uvedeny v daňovém přiznání. Je tedy zřejmé, že správce daně vyměřil nárok na vrácení daně tzv. konkludentně, tj. pouze na základě tvrzení žalobců postupem podle § 140 daňového řádu. V takovém případě správce daně žádným způsobem nezkoumá, nehodnotí ani neposuzuje zákonnost výše základu daně, daně a jejich právního a skutkového základu (viz žalovaným citované rozsudky NSS č. j. 3 Afs 190/2015 – 73, a č. j. 3 Afs 295/2021 – 68). Na základě konkludentního vyměření nároku na vrácení spotřební daně tak nemůže vzniknout žádné legitimní očekávání daňového subjektu ani správní praxe (viz bod 43 rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2024, č. j. 9 Afs 38/2023 – 62, či bod 19 rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2021, č. j. 5 Afs 401/2020 – 34).
24. Žalobci mají pravdu, že § 57 zákona o spotřebních daních přímo neupravuje možnost snížení nároku na vrácení spotřební daně. To ale ani nemusí. Procesní stránku správy daní, včetně nároku na vrácení spotřební daně (který je taktéž „daní“ ve smyslu § 2 odst. 1 daňového řádu, konkrétně tzv. vratkou) totiž komplexně upravuje daňový řád. Samozřejmě tedy, že nárok na vrácení spotřební daně lze snížit, resp. doměřit tomu odpovídající spotřební daň z moci úřední na základě daňové kontroly [§ 143 odst. 1 věta první a odst. 3 písm. a) daňového řádu], tak jako tomu bylo v nynějším případě. Nebylo ani na překážku, že daň (resp. nárok na její vrácení) již byla dříve pravomocně stanovena konkludentně vydanými platebními výměry (§ 143 odst. 1 věta druhá daňového řádu). Potvrzuje to i komentářová literatura: „V případě, že správce daně zjistí, že subjekt nevede řádně evidenci nebo že tato evidence je nedostatečná a/nebo neprůkazná, může správce jednak nepřiznat nárok na vrácení daně a jednak uplatňovaný nárok může pokrýt o ta množství, která subjekt není schopen věrohodně doložit. Pokud bude evidence o skutečné spotřebě ověřována v rámci daňové kontroly, pak může být původně přiznaný nárok částečně nebo celý doměřen zpět“ (viz Kotenová, B. a kol. *Zákon o spotřebních daních: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2023, komentář k § 57 odst. 13 a 14.). Správce daně jistě mohl nárok nejprve „prověřit“, a rovnou neuznat (vyměřit ve výši 0 Kč); nejde však o jediný možný a zákonem předvídaný postup. Stejně tak může nárok na vrácení nejprve konkludentně vyměřit, a posléze jej (resp. odpovídající daň) z moci úřední doměřit v jiné výši, jako tomu bylo v projednávané věci.
25. Žalobní bod je nedůvodný.

Pomůcky, sjednání daně ani tzv. normativy nebylo možné využít

26. Žalobci dále mají za to, že správce daně měl při stanovení nároku na vrácení spotřební daně využít pomůcky, popř. sjednání daně dle § 98 daňového řádu či tzv. normativy.
27. Soud musí i zde konstatovat, že žalobci toliko opakují své odvolací námitky, aniž by relevantním způsobem reagovali na úvahy žalovaného. Ty soud považuje za správné. Otázku, zda lze nárok na vrácení spotřební daně stanovit dle pomůcek či sjednáním v případě, kdy daňový subjekt neunesl důkazní břemeno, již – v neprospěch žalobců – vyřešila judikatura. V žalovaném citovaném rozsudku č. j. 5 Afs 182/2021 – 25 NSS jasně uvedl, že *„pro případy daní, které je v každém případě nutno nějakým způsobem stanovit (např. daň z příjmů či daň z přidané hodnoty u plátce této daně) obsahuje daňový řád ‚kontumační‘ proces, který je možné použít v případech, kdy správce daně rozhoduje ve stavu důkazní nouze (at již zaviněné samotným daňovým subjektem, či objektivními okolnostmi). Stanovení daně podle pomůcek podle § 98 daňového řádu však nelze použít v případech, kdy daňový subjekt není povinen přiznat daň, ale nárokuje si nějaké beneficium nad rámec standardního systému zdanění, jako je například vrácení spotřební daně z minerálních olejů. V takovém případě je ve vlastním zájmu daňového subjektu prokázání veškerých jeho tvrzení a případné neunesení důkazního břemene se pojí s odepřením celého tvrzeného nároku.“* (zvýraznil soud). Jestliže tedy žalobci neunesli důkazní břemeno ve vztahu k prokázání nároku na vrácení spotřební daně (což je závěr, který v žalobě nezpochybňují), musel jim žalovaný odepřít celý nárok, resp. doměřit daň v jeho výši. Ze stejných důvodů nebylo namíste ani sjednání daně, které je také „kontumačním“ procesem a připadá v úvahu až v návaznosti na nemožnost *spolehlivě* stanovit daň dle pomůcek, což není tento případ (možnost stanovit nárok na vrácení daně podle pomůcek vylučuje judikatura v jakémkoliv případě).
28. Žalovaný, resp. celní úřad ani nemohli stanovit nárok na vrácení spotřební daně na základě tzv. normativů, tj. dle § 57 odst. 13 věty druhé zákona o spotřebních daních.
29. Podle § 57 odst. 13 zákona o spotřebních daních platí, že *„[s]potřeba minerálních olejů pro zemědělskou prvovýrobu nebo pro provádění hospodaření v lese se pro účely prokázání vzniku nároku na vrácení daně prokazuje evidencí o skutečné spotřebě. V případě rostlinné výroby nebo chovu hospodářských zvířat lze spotřebu prokázat evidencí využití půdy podle uživatelských vztahů vedenou podle zákona upravujícího zemědělství nebo ústřední evidencí hospodářských zvířat vedenou podle plemenářského zákona; spotřeba se má v tomto případě za prokázanou, jsou-li pro osobu uvedenou v odstavci 1 v příslušné evidenci evidovány hospodářská zvířata nebo zemědělská půda s druhem zemědělské kultury orná půda, trvalý travní porost nebo trvalá kultura.“* Z odst. 14 dále plyne, že *„[v]olbu způsobu prokazování spotřeby pro daný kalendářní rok provede osoba uvedená v odstavci 1 prvním daňovým přiznáním podaným za tento kalendářní rok, ve kterém uplatňuje nárok na vrácení daně za rostlinnou výrobu nebo chov hospodářských zvířat. Tuto volbu nelze změnit, a to ani podáním dodatečného daňového přiznání. Zvolený způsob prokazování se použije pro všechny činnosti rostlinné výroby nebo chovu hospodářských zvířat vykonávané touto osobou.“* (zvýraznil soud). Z odst. 18 pak vyplývá, že zdaňovacím obdobím pro účely vrácení daně z minerálních olejů je kalendářní čtvrtletí, pokud se spotřeba prokazuje evidencí o skutečné spotřebě; zatímco pokud se spotřeba prokazuje *„evidencí využití půdy podle uživatelských vztahů vedenou podle zákona upravujícího zemědělství nebo ústřední evidencí hospodářských zvířat vedenou podle plemenářského zákona“*, tj. dle tzv. normativů (viz odst. 17), je jím kalendářní rok.

30. Z obsahu daňového spisu plyne, že žalobci podali daňová priznání za kalendářní čtvrtletí, a nikoliv celý kalendářní rok. Ve smyslu § 57 odst. 14 zákona o spotřebních daních si tedy zvolili prokazování spotřeby evidencí skutečné spotřeby (evidence ostatně k daňovým priznáním i přikládali). Tuto volbu již později nemohli změnit. Pokud tedy svůj nárok neprokázali evidencí o skutečné spotřebě (neunesli důkazní břemeno), nemohl žalovaný postupovat jinak, než jej odepřít a doměřit daň.
31. Žalobní bod je nedůvodný.

Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené závěry soud žaloby zamítl jako nedůvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, kteří byli z procesního hlediska ve věci neúspěšní, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a jejich náhradu ani nežádal. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. září 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu